

[Klm Behnke]

Problemet ved gælden er jo præcis som i den private husholdning: de alt for flinke mennesker, som har lånt os pengene, forlanger naturligvis at få dem forrentet. Det betyder, at vi i år skal kaste næsten 60 mia. kr. ud ad vinduet til noget så unyttigt som renter.

Rentekontoen, det er § 37, for dem, der aldrig er nået så langt om i finansloven. Før var det § 3, der fik man øje på den med det samme, når man åbnede finansloven. Nu er den behændigt gemt af vejen omme i § 37.

Ikke desto mindre er den rentekonto en gøgeunge, som år for år vil puffe alle mulige andre konti ud af finansloven; den vil hvert år kræve tilførsel af nye og yderligere milliardposteringer.

Som bekendt starter enhver rejse jo med det første skridt, og det første skridt i denne forbindelse er altså, at et flertal her i Folketinget siger: Nej tak, duer ikke, og forlanger at få finansloven tilbage og forlanger, at regeringen i stedet for præsenterer en finanslov med balance.

Ganske vist dækker regeringen sig ind under subjektive krystalkuglekiggerier, som angiveligt skulle love fromme og lykke i fremtiden, og hvis bare vi holder fast lidt længere, så skal det nok vende, så vil statsfinanserne blive forbedret. Men hvor mange gange har vi ikke før hørt den melodi, at hvis vi bare lige venter til næste år eller næste år igen, så skal der nok blive orden i tingene? Al erfaring tilsiger os, at som sædvanlig overgår intet virkeligheden, og at passive drømmerier intet afkast giver.

Da finansministeren på vegne af regeringen i august sidste år præsenterede sit forslag til finanslov for 1991, da gav Fremskridtspartiet den utvetydige udmelding, at såfremt regeringen ønskede Z-stemmer bag finansloven, måtte tre realistiske og pragmatiske krav opfyldes:

1) Finansloven må ikke have tocifrede driftsunderskud.

2) Personskattelettelserne skal gøres til en realitet og ikke noget, den danske befolkning skal læse om i science fiction-bøger.

3) Privatiseringsarbejdet skal fortsættes.

De her nævnte tre meget beskedne krav er siden blevet gentaget flere gange af Fremskridtspartiet. Regeringen har ikke været villig til at imødekomme et eneste af dem, og nu, hvor som bekendt de sidste ændringsforslag for længst er afleveret, kan vi konstatere, at regeringen heller

ikke har til hensigt at præstere noget på de tre områder.

Finanslovunderskuddet budgetteres jo, uden at man rødmer, til 32,7 mia. kr.

Personskattelettelserne er helt og definitivt taget af bordet, og i fremtiden skal ordet skattelettelser slås op under valgflæsk i Lademanns Leksikon.

Privatiseringsarbejdet vil regeringen heller ikke fortsætte. Nok har finansministeren opført en række engangsindtægter, men de kommer jo fortrinsvis fra de fupprivatiseringer, regeringen laver med Socialdemokratiet. Rigtige privatiseringer, ægte salg og reduktioner af staten, er der ikke meget af.

Det store socialdemokratiske valgsejrsparti, der lovede samarbejde og resultater, vil i morgen vise sine vælgere, hvor meget det formår, når det undlader at stemme for finansloven. Det stod klart efter valget, og den lidet provokerende melding betød, at den konfliktsky regering valgte at arbejde hen imod at få finansloven gennemført af et mindretal. Det passer selvfølgelig også meget godt til en mindre mindretalsregering.

Men konsekvensen var under alle omstændigheder, at der ikke er behov for Z-stemmerne i morgen, og derfor har Fremskridtspartiet valgt at stille med sine egne ændringsforslag frem for at deltage i kapløbet om, hvem der står tættest på midten i dansk politik. Vi er nemlig godt klar over, at det ikke er nok at kritisere regeringen for dens urealistiske politik. Der må selvfølgelig konkrete anvisninger til, anvisninger på, hvordan der kommer orden i statsfinanserne. Derfor har Fremskridtspartiet gennem 675 ændringsforslag formuleret et bud på at få bragt orden i regnskabet.

Det betyder, at vi skal have meget betydelige personskattelettelser, vi skal have fortsat privatiseringsarbejdet, vi skal afdrage på statsgælden, og vi skal have skabt dynamit i erhvervslivet og reduceret antallet af ledige.

Det kan lyde som en ordentlig mundfuld, og det er det også, men det skyldes mest af alt, at de faktiske forhold stiller store krav til en genopretningspolitik.

Til de partier, ordførere eller andre, som af vane er parate til at udråbe Fremskridtspartiet som urealistisk og ødelæggende for velfærdsstaten, er mit modspørgsmål: Jamen hvad så? Er der andre bud på, hvordan vi får gælden ned og samfundsøkonomien op?